

Overbevisning om ethvert Foretagende, der foreligger til Afstemning, og at det derfor ikke kan forudsættes i den Forsfatning, vi skulde leve under i dette Øjeblik, at den enkelte paa alle Puncter fuldt ud skulde have den specielle Sagkundskab inde, som den ærede Krigsminister talte om. Følgen deraf er imidlertid ikke, at man staar blottet for den Tilrettevisning og Vejledning, som gennem den egentlige Sagkundskab vel ogsaa kunde staa Tingets Medlemmer til Raadighed. Jeg antager, at der er mangfoldige Puncter, lige overfor hvilke den ærede Krigsminister i samme Grad maa anerkende, at han staar usagkyndig, som han paaastaar, at Medlemmerne her i Tinget staa lige overfor de militære, men det har ikke forhindret ham i at lade sig vælge til Medlem af dette Ting, og derigennem paatage sig en Forpligtelse til at danne sig en Overbevisning om de Sager, der komme til at foreligge, og give sin Stemme efter den Overbevisning, som han er naaet til. Men i samme Grad, som han har paataget sig denne Forpligtelse, i samme Grad er han bunden til at anerkende, at ogsaa Tingets Medlemmer have en Forpligtelse til at handle og stemme efter den Overbevisning, de have skaffet sig, og en Indvending mod manglende Sagkundskab hører ikke til de Tanker, hvormed Krigsministeren er i Stand til at afvæbne dette Tings berettigede Afstemning. Jeg tror ikke, at den ærede Krigsminister har Ret i at ville slaa alt, hvad der vedrører militære Afstemninger, i Hartkorn og bebrejde Tinget en Modsigelse, hvis det vilde vedtage en Dagsorden som den foreslaaede, og alligevel paa andre Puncter overhovedet give sig til at bevilge noget som helst til Militærvæsenet. Der er jo dog for alle en overordentlig Forskel paa at give Bevillinger, som slutte sig til, hvad der indenfor givne Rammer een Gang er Lov her i Danmark, og saa paa at udvide Rammerne saaledes, at man derved kommer bort fra det Grundlag, paa hvilket man hidtil har arbejdet, og arbejder hen imod en Ordning, som har fundet Sted i Strid med, hvad selve Tinget og selve Befolkningens Flertal atter og atter har lagt Regeringen paa Hjerte, og ikke blot lagt den paa Hjerte, men ogsaa gennem bestemte Lovgyldige Afstemninger har udtalt mig imod. Det er derfor, jeg har tilladt mig sammen med andre at foreslaa denne Dagsorden, fordi vi ikke have tænkt at modsætte os, at der inden for den givne Lovgivning, inden for de fastslaaede Rammer, vedtages Bevillinger, der nu een Gang kunne siges at have deres Nødvendighed, saa længe som man ikke er i Stand til ad Lovens Vej at forandre Hærs-

væsenets Ordning; men vi have villet modsætte os dette, at man kommer ind paa organisatoriske Love, der have et Udgangspunkt, som heller ikke Krigsministeren har kunnet benægte, et Udgangspunkt, at den københavnske Befæstning er et af Lovgivningsmagten anerkjendt Led i Militærvæsenets Ordning her i Landet. Denne Anerkendelse er det, som ikke foreligger, og selve Lovforslaget tyder bestemt hen paa, ogsaa i direkte udtalte Ord i Anmærkningerne, at den københavnske Befæstning blandt andet væsentlig har været bestemmende for den foreslaaede Udvidelse af Rammerne. Det mener jeg og andre med mig, at Folketinget ikke kan være med til, fordi der derigennem indirekte vilde foreligge en Anerkendelse af Københavns Befæstning, som Tinget hidtil ikke har ment at kunne gaa med til, og som efter min Opfattelse Tinget fremdeles ogsaa vil forholde sig oppositionelt imod. Det er Udgangspunktet for Dagsordenen, og jeg fastholder den i den Form, hvori den en Gang er fremsat. Jeg tror ikke, at den er bleven afkræftet af de Indvendinger, som ere komne frem fra anden Side. Jeg henstiller til ærede Medlemmer at vedtage den i den Form, hvori den foreligger, og derved give en Protest fra Tingets Side saa klart og bestemt som muligt imod et provisorisk Regimente, der ogsaa har ment at kunne ordne hele Landets Forsvarsvæsen uden at have Landets lovgivende Faktorer med, uden hvis Medvirken Grundloven ikke hjemler en Ordning af Forsvarsvæsenet.

Krigsministeren (Bahnsøn): Jeg skal ikke her nærmere komme ind paa, i hvor høj Grad dette Lovforslag staaar i Forbindelse med Københavns Befæstning; jeg tror ikke, at det kan nytte, at denne Diskussion forisættes længere, hvor vi vist nok beholde hver sine Anskuelser. Jeg skal kun gøre en Bemærkning til den sidste ærede Taler (Trier): Det ærede Medlem bebrejdede mig, at jeg havde udtalt mig om Mangel paa Sagkundskab. Jeg indrømmer nu ganske vist, at han og enhver Rigsdagsmand har Ret til at behandle de Sager, der foreligger og udtrykke deres Mening derom, og det er ikke alene en Ret, men ogsaa en Forpligtelse for dem at stemme herefter. Men mine Udtalelser om Sagkundskab vare rettede mod et bestemt Udtryk, nemlig det, at der om Fæstningen blev sagt, at det var en Minut og en Urmelighed. Det er saadanne Domme, med Hensyn til hvilke jeg har sagt, at den, der udtaler dem, mangler speciel Sagkundskab. Det er noget andet. Jeg siger ikke, at de mangle Sagkundskab til at kunne af-